

по една свѣщъ — и то стига. Ще ида, не мога. Въ горния понедѣлникъ тръгвамъ.

— А? Какво казвашъ? — проговори сънливо Маринъ и пакъ заспа. Аго сжщо тѣй хъркаше. Чичо Митушъ се позави и загледа пакъ звездитѣ.

Отъ нѣкое време насамъ съ това заминаване на чичо Митушъ за родното му село се шегуваха най-много въ чифлика. Той все тръгваше и все отлагаше. Василъ и не вѣрваше, че чичо Митушъ ще замине: той тѣй бѣше го запомнилъ въ чифлика, навѣрно тѣй щѣше да си остане до край.

Чичо Митушъ бѣше дошелъ въ чифлика, може да се каже, младъ. За него тогазъ се знаеше, че едно следъ друго му се поминали две деца, умрѣла и жена му. Чичо Митушъ излизаше често отъ стаята на дама съ мжтни, зачервени очи, каточе бѣше пиянъ или каточе бѣше плакалъ. Нѣкои казваха, че спрямо своитѣ си, спрямо децата си, чичо Митушъ ималъ нѣкакъвъ грѣхъ и затова тайно се напивалъ съ ракия. Но господаритѣ не искатъ да знаятъ какво иматъ на душата си слугитѣ имъ, а гледатъ работата имъ. Наскоро чичо Митушъ се успокои, стана благъ, тихъ, какъвто бѣ сега, работѣше добре, а това стигаше.

Като дойде понедѣлникътъ, за който бѣше говорилъ, чичо Митушъ пакъ не замина.

— Вижъ колко малко кладни останаха, —